

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A lendkerék embersége**

1. A csendes tekintetek szövetsége

János Szikra

Alinda combjaiban égett az izomláz, ahogy a tizenkettes pad hajtókarját róttá. A duplázott ellenállás minden egyes fordulattal mélyebbre préselte tüdejéből a levegőt, de nem engedett. A nagymama mellette ült, görnyedt háta finoman emelkedett a ritkuló zihálásban. Az L656-os őrszem eltávolodott, ám a fémből és szilikonból épült gépóriás árnyéka ott lebegett a sorok felett: a kolónia mérnöki rendszere számára az ember csupán egy kalibrálható belsőégésű elem volt, egy meghatározott wattérték a központi hálózaton.

De ahogy Alinda Máté izzadságtól csillogó vállára pillantott, majd a távolabbi padsorban dolgozó János felé nézett, megértette a különbséget. János tekintete egyetlen pillanatra találkozott az övével – nem volt benne panasz, sem a megszokott, gépies tompaság. Olyan néma elszántság és féltés izzott abban a nézésben, amit semmilyen szervomotor vagy logikai kapu nem tudott volna kiszámítani.

A nagymama halkán megszólalt, alig mozgatva a száját: „A mesék nem a múltról szóltak, kicsim... hanem arról, amit odabent őrzöl, amikor megszűnik a fény.”

Alinda megszorította a hideg vasat. A lábai mentek tovább, gépiesen, de a mellkasában feszülő meleg már nem a fáradtság dühéből táplálkozott. A kolónia falai között nem az tette az embert emberré, hogy meg tudja pörgetni a lendkereket, hanem az a láthatatlan kapocs, amiért még a megkettőzött terhet is elviselte a másikért.

2. A lendkerék embersége

János Szikra

Az őrszem nehéz léptei végül elhaltak a párás csarnok mélyén, de a tizenkettes pad felett lógó zöld lámpa fénye nem hozott megnyugvást. A fémes csikorgás ritmusát Alinda elkeseredett dühvel tartotta. Izmai még mindig sajogtak a hirtelen átvett terheléstől, amit a nagymamája gyenge lábaitól kímélt meg.

- Ez nem élet – sziszegte a lány a fogai között, miközben tekintete a kopott lendkerékre szegeződött. – Nem emberek vagyunk, csak szerves alkatrészek egy óriási áramkörben.
- Hallgass! – vágott közbe a nagymama rekedt, mégis éles hangon. A szája sarkában

apró nyálcsepp csillant, szemeiben pedig a tehetetlen harag tüze égett. – Ember az, aki megőrzi a gondolatait, amikor a teste már a géppé lett. Apád is tudta ezt, és én is tudom. A mese nem luxus, Alinda, hanem az egyetlen dolog, ami megkülönböztet minket a folyosókon járkáló acéldobozoktól.

A szomszédos tizenhármas pad felől hirtelen megszilárdult a mozgás. János-g534 ritmikus zihálása megváltozott; lassan, de céltudatosan igazított a saját tengelyének ellenállásán, hogy csendben, a hálózati ingadozás álcája alatt átvállaljon némi feszültséget Alindáéktól. Haragos, sötét pillantása a lányra tévedt.

– A mese nem etet meg, öregasszony – vetette oda János fojtott, szinte vágó hangon, miközben izzadtságcseppek folytak le az állán. – És a watt sem kérdi, ki volt a nagyapád. De ha nem tartjuk egymásban a lelket, holnapra mindannyian csak száraz massa leszünk a csövekben.

Alinda megérezte a pedálok váratlan könnyebbedését. Ránézett a fiúra, s a düh perzselő falán át egyetlen villanásnyi időre áttört a felismerés: a gépek között nem a megadás, hanem ez a láthatatlan, konok kapocs teszi őket emberré.